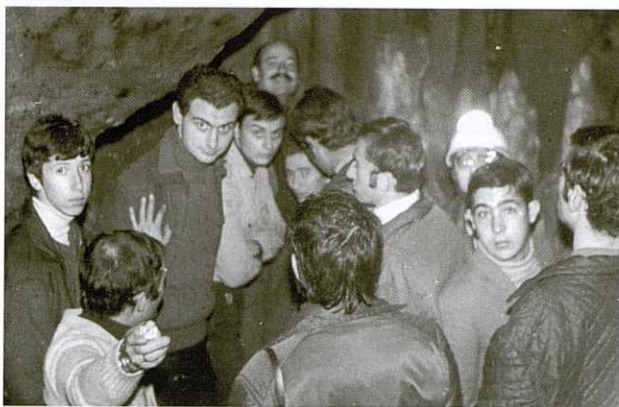

1er. Congrés Nacional d'Espeleologia a la cova del Salnitre (Montserrat).

L'any 2004 la Junta Directiva de l'Agrupació en reconeixement a la seva extensa tasca realitzada al front de l'Agrupació Excursionista de Granollers li va atorgar la Placa d'Honor de l'Entitat.

No em pensava que tornés al Serrat del Vent. Va ser diumenge, dia 25 de març del 2007, després de més 25 anys i, encara menys per acompanyar-te per últim cop, igual que la primera vegada. També hem fet 300 metres plegats, amb tu al davant, però aquesta vegada

L'any 1970 a la cova de los Chorros (Albacete). Calar del Mundo.

acompanyats per una munió de companys espeleòlegs, de l'Agrupació i de la família, per tal d'acompanyar-te en la teva última excursió.

Jordi espero que dins d'aquesta catedral de l'espeleologia, que tant ha significat per tu, sigui el lloc més adient per continuar explorant tot fent camí.

Alfons Garcia
Ex-president del GIEG i de l'Agrupació
Excursionista de Granollers.

Vivències espeleològiques

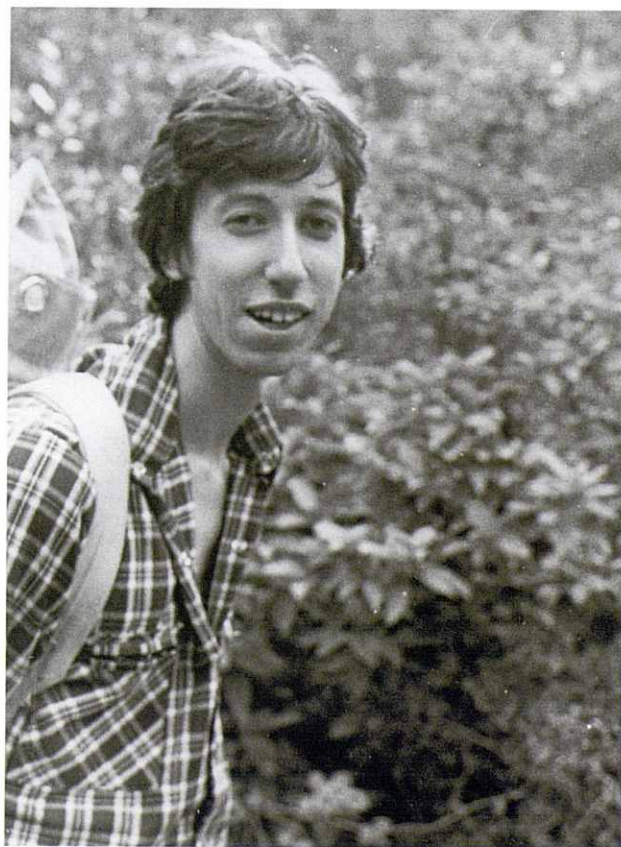
Vaig conèixer el Jordi per primer cop quan jo deuria tenir uns 13 anys, va ser en el casament d'un veí meu del carrer Ricomà, ell i la Maite seien davant meu, i no els coneixia de res, poc havia d'imaginar-me aleshores el que acabaríem fent junts.

Anys després quan el Salva, l'Antonio i jo vam començar a anar per l'agrupa, allà en aquell pis de la carretera, el Jordi era "aquell tiu llarg i prim amb bigoti que jugava al ping-pong". Després vaig anar a la mili i, en tornar, l'agrupa havia canviat a una planta baixa també a la carretera; era l'època dels inicis del Serrat del Vent, i el Jordi anava entusiasmat i entusiasmant a tothom amb les topes que anaven sorgint dels seus dibuixos, recordo la taula del ping-pong era plena de topes, croquis i fitxes plenes de nombres amb les poligonals de la cavitat: va ser una època daurada pel GIEG.

Llavors va venir la Bergadera, la crema-espeleòlegs; les condicions climàtiques extremes d'aquesta cavitat feia que molts companys en sortir, exclamessin: "m'estic fent gran"; això de "l'espeleo dura" ja no és per a mi. Ja fos una mica per aquest motiu, una mica perquè la gent s'anava casant i tenint fills, o pel que fos, el cas és que el GIEG es va anar quedant sense membres actius. Un cap de setmana en que el Jordi el Salva i jo vam anar a fer prospeccions de boques a la part de sobre de la Bergadera, en el trajecte d'anar, que en aquella època durava unes 6 hores, vam estar donant-li voltes de com fer per enganxar més gent a fer espeleo. Amb l'entusiasme que caracteritzava el Jordi, i després de comentar-ho en alguna reunió al vell local de l'antiga Mútua del carrer de Corró vam decidir que havíem d'anar a la Federació d'Espeleo a

fer cursos de perfeccionament i d'iniciadors docents; preparar-nos per fer cursets a nova gent.

D'aquesta manera es van començar a fer cursets d'iniciació. De fet, no s'havien deixat de fer des dels inicis del GIEG, però ara es reprenien amb voluntat de fer-ne més sovint. De fet, des de l'any 88 o 89, no

Avenc d'en Roca (l'Ordal) 1975.